

[Ole Bjørn Kraft.]

skal stilles til vor Raadighed, men dermed har jeg ogsaa sagt, at jeg finder, det er nødvendigt for os at faa disse Vaaben, og at vi eventuelt maa betale noget for dem.

Maa jeg i Forbindelse hermed sige, at naar det ærede Medlem Hr. Norlev taler om en kolossal Oprustning, som om vi her i Landet i dette Øjeblik var tungt bevæbnet og mægtigt udstyret med Vaaben, saa er dette jo i den mest absolutte Modstrid med de virkelige Forhold. Jeg er fuldstændig enig i nogle Udtalelser herom, som den højtærede Forsvarsminister har fremsat her i Tinget — eller ogsaa var det ved en Forhandling et andet Sted —, om, at vi var meget svagt udrustet med Vaaben, naar man ser hen til de Krav, som kan blive stillet til os. Det er i Virkeligheden ogsaa Forholdet. I al den Tid, jeg havde den Ære at være Forsvarsminister, lykkedes det jo ikke at naa længere end dertil, at vi havde en Fodfolksdivision udrustet med lette Fodfolksvaaben og til at træffe Forberedelser til, at Tysklandsdivisionen kunde blive fuldt udrustet, som en moderne Division skal være det. Men selv med Vaabnene til Tysklandsdivisionen ejer Danmark jo i Øjeblikket kun fuld Udrustning til en enkelt Division og lette Fodfolksvaaben til en anden Division, en Udrustning — og det burde det ærede Medlem Hr. Norlev vide, det er ikke første Gang, det ærede Medlem baade i Finansudvalget og her fremsætter Udtalelser af den Art — en Udrustning, som er aldeles utilstrækkelig, og som man ikke med nogen som helst Antydning af Ret kan betegne som Oprustning, og som paa ingen Maade vil komme til at staa Maal med det, som selv en meget begrænset Forsvarsordning vil kræve af os. Det er ganske klart, at saadan maa Forholdet ogsaa være, naar Tyskerne har stjaalet alt det Materiel, vi overhovedet har haft.

Maa jeg have Lov til at sige til det ærede Medlem, at jeg synes, de Bemærkninger, som han her fremsatte, skulde vi have været forskaanet for, naar det dog maa staa klart ogsaa for det ærede Medlem, der her bliver ved at tale ganske i Modstrid med Kendsgerningerne, at det er jo en Forudsætning for, at vort Land kan undvære at have fremmede Tropper staaende, at vi har foretaget de Indkaldelser og har anskaffet den Udrustning, som vi har. Hvis det ikke var sket, vilde den danske Regering ikke med den Styrke og med den Rimelighed, som har ligget bag Henvendelsen, have kunnet sige til vore allierede Befriere, at nu var vi selv saadan udrustede, at der

ikke længere var nogen Nødvendighed for, at fremmede Tropper befandt sig her i Landet.

Efter at disse Kendsgerninger ligger klart og tydeligt for Dagen, synes jeg dog, at vi ikke ud fra rent saglige Betragtninger kan diskutere paa den Maade, som det ærede Medlem Hr. Norlev her diskuterede.

Jeg vil slutte med at sige til det ærede Medlem Hr. Bertel Dahlgaard, som jeg godt forstaaer har ønsket Oplysninger om disse Ting, og som jo ogsaa talte om dem paa en anden Maade, end det ærede Medlem Hr. Norlev gjorde, at jeg tror, det ærede Medlem vil være enig i, at hvad enten vi nu skal sende en Division til Tyskland, eller vi ikke skal det, maa det, der er sket, dog betragtes som værende det yderste Minimum i Forhold til Behovet. Jeg vilde gerne, om Forsvarsministeren vilde udtale sig om dette Spørgsmaal, fordi det er en saa alvorlig Situation, vi befinder os i og kan komme til at befinde os i igen. Jeg tror, at det ærede Medlem Hr. Bertel Dahlgaard er helt enig med os i den Betragtning, at i det mindste een Division maa være fuldt og helt udrustet med de Vaaben, som nu engang kræves til de Opgaver, et dansk Forsvar har ved vor Grænse, paa Bornholm, ved vore Kyster, hvor i Landet der i det hele taget er Brug for det.

Johs. Christiansen: Jeg vil tillade mig at gøre et Par Bemærkninger til den højtærede Forsvarsminister i Anledning af en Uro, som er til Stede hos Befolkningen paa Grund af Militærets Arbejder i Nordsjælland, i Horns Herred omkring Jægerspris.

Det forholder sig saaledes, at der for nogle faa Dage siden blev holdt et Møde herinde i København af Naturfredningsforeningen, hvor der blev fremsat forskellige Udtalelser om dette Spørgsmaal. Saaledes ser jeg, at Formanden for Naturfredningsforeningens videnskabelige Afdeling, Dr. phil. Knud Jessen, har paavist, at netop paa Jægersprisegnen findes der nogle af Landets mest betydelige naturvidenskabelige Studiefelter, og at det vilde være en Katastrofe, hvis disse Studiefelter ikke bevaredes. Paa samme Møde gjorde ogsaa Dr. Therkel Mathiassen opmærksom paa, at Egnen deroppe ved Jægerspris rummer en Række værdifulde Oldtidsminder, som Nationalmuseet meget varmt ønsker bevaret for Eftertiden. Men Forholdet synes at være dette, at der er store Planer med netop denne Egn. Der er vistnok i de sidste 60 Aar foregaaet Militærøvelser deroppe, og